

Autoria de la trama de corrupció

- Dir que la maquinació és contra el PP i no del PP és, jurídicament, una banalitat i una mentida

BENJAMÍN FORCANO*

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 31.08.09

En algunes ocasions, per als que no estan gaire versats en el llenguatge de la política oficial, convé recórrer a la gramàtica per aclarir el sentit de les paraules. Rajoy repeteix constantment –i no han deixat de repetir-ho tots els que l'obeeixen–: «Aquesta no és una trama del PP, sinó contra el PP».

Tot i això, és clar que la trama de corrupció és del PP (del, genitiu, que indica ser propietat seva, quan es genera i desenvolupa en persones pertanyents a aquella agrupació política, que segueixen la seva ideologia i s'organitzen per aconseguir un mateix fi i causa) i no contra el PP (contra, adversativa, en oposició i fora d'ell).

La tela sociopolítica d'aquesta trama està teixida amb l'actuació de ciutadans afiliats al PP i se'ls troba en diversos esglaons d'organismes i administracions municipals i autonòmiques seves. Aquests ciutadans tenen nom i cognom i han estat nomenats per a aquests càrrecs per autoritats d'aquell partit i segons les seves normes internes.

El PP, com a tal, no és subjecte moral individual de res i no se li pot reclamar directament per haver acceptat suborns, favors, prebendes,

contractes, adjudicacions, etcètera, i ser citat i jutjat als tribunals. Aquell és un subjecte abstracte, que no es pot identificar amb l'actuació i responsabilitat moral dels seus afiliats. Els inscrits al PP obren per compte propi, i han de respondre individualment pel compliment o incompliment del programa i reglament del PP. Però el Partit Popular té dirigents que tenen a veure amb la responsabilitat dels seus afiliats, en la mesura que són nomenats i avalats per ells per ocupar determinats càrrecs o portar a terme missions o activitats relacionades amb el partit.

En aquest sentit, la trama és del PP perquè afecta subjectes concrets que hi pertanyen i han estat admesos en aquest partit i recolzats en determinats casos per a tasques del partit. Proclamar aleshores que la trama de corrupció és contra el PP i no del PP és, jurídicament, una banalitat i una mentida. Hi ha hagut empreses i empresaris –el senyor Francisco Correa, pel que sembla, al capdavant de tots– que han rebut de socis rellevants del PP, sense concurs ni publicitat, concessió de sòls, contractes, vivendes, hospitals, laboratoris, oficines, vídeos, pavellons, visita del Papa, premis de fórmula 1, actes electorals del PP, serveis de neteja, estands a les fires, etcètera. I, al seu torn, ells han recompensat aquest tracte de favor amb donacions, regals, viatges, diners, molts diners, a aquells membres del PP.

Aquests socis i seguidors del Partit Popular, presumptament culpables, apareixen als mitjans de comunicació amb nom i cognom i no és difícil seleccionar del que hi ha escrit en aquests mateixos mitjans un ampli llistat: alcaldes, consellers, diputats, parlamentaris.

La trama convida a analitzar la reacció-resposta que ha donat i orquestrat el PP : «Ningú no ha finançat mai el PP, el PP no ha rebut mai ni un euro de ningú», «podem presumir de transparència», «podem caminar orgullosos, amb el cap ben alt», «aquesta és una campanya claríssima contra el PP, una campanya múltiple d'assetjament i desprestigi», «pretenen amb això tapar l'atur i la recessió i encobrir amb porqueria les propostes del PP», «ningú podrà demostrar que ells no són innocents», «volen evitar una alternativa al pitjor govern de la democràcia», «el PP destitueix a qui s'hagi de destituir, i no ho fa el PSOE, que no admet responsabilitats polítiques», «el ministre de Justícia i el jutge Garzón han de dimitir per haver concertat una caça conspirativa», «el president del Govern, si no els imposa la dimissió, es converteix en responsable i avalista de les seves caceres», etcètera.

Indicis, proves i testimonis donen base més que suficient per arribar a la conclusió que la trama de corrupció és una trama de gent del PP i, directament o indirectament, d'alguns dels seus dirigents. Ningú s'ha inventat el que aquests presumptes corruptes han fet. Les institucions de la nostra democràcia, amb els seus responsables corresponents, han obert processos i estan mirant de verificar dades i fixar responsabilitats.

¿Què pretén aleshores la confusió propalada que el PP no ha rebut mai cap finançament de ningú? ¿Què pretén l'intent sistemàtic de negar els fets, presentar-los com una mentida i una conspiració i defensar-se atacant a deshora i sense arguments el PSOE i els mitjans de comunicació, la fiscalia, la policia, etcètera? ¿Potser el PP dóna a entendre amb aquesta

estratègia que s'hauria d'implantar, en un Estat de dret, la pràctica de l'ocultació i de la impunitat i donar-la com a bona?

Quan serà el moment, la ciutadania tindrà la paraula. Però –¡el que és l'adhesió incondicional a un partit!– una bona part seguirà, malgrat tot, defensant el PP en aquests fets. L'adhesió al partit és premissa indiscutible per a cecs seguidors i no dubten a sobreposar la mentida a la veritat.

Caldrà seguir, doncs, exorcitzant aquesta lamentable ceguesa del nostre maniqueisme polític, fins a aconseguir defensar el que és just per sobre de temptacions partidistes.

*Capellà i teòleg.